

Matija Ferlin, plesalec in koreograf: Ko ne plešem, kuham

Te dni se na odru Cankarjevega doma predstavlja Matija Ferlin, koreograf in plesalec. Predstava *Drugi sočasno* tematizira človeka v sozvočju in sovražnem odnosu s civilizacijo in njenimi pravili.

Matija Ferlin je ustvarjalec, ki so ga Američani lani razglasili za najbolj obetavnega koreografa. Svojo zadnjo predstavo je ustvaril v netipičnem okolju, v naravi Istre. Rodil se je leta 1982 v Pulju in velja za enega najbolj nadarjenih mladih hrvaških koreografov. Svoja koreografska dela je izvajal po vsej Evropi in ZDA ter sodeloval z režiserji, dramaturgi in vizualnimi umetniki z vsega sveta. Diplomiral je na School for New Dance Development v Amsterdamu. Za svoje delo je prejel več domačih in mednarodnih nagrad. Newyorški *V Magazine* ga je razglasil za najboljšega koreografa leta 2011. Zadnji dve leti predava o plesu in koreografiji na znanstvenih in izobraževalnih ustanovah na Hrvaškem, Švedskem, v Kanadi in Sloveniji.

Narava, denar in človek

O čem govori predstava, za katero je dramaturgijo napisala **Jasna Žmak**? O inteligenci sveta, prav gotovo ..., a zgodba gre nekako takole: po dolgih letih čakanja se ni zgodilo nič. Edino, kar se je spremenilo, je bila barva listja, vse drugo pa je ostalo nespremenjeno. Groza vsakdana je načenjala človeške duše s še nikoli vidnim tempom. Denar je imel več moči kot vsak drugi papir, besede pa so izgubile vso svojo vrednost. Zato so se končno odločili, da pobegnejo. Ure in ure so hodili, dan za dnem. Bilo jih je pet. Najboljši prijatelji, ki so se odrekli svetu, v katerem že dolgo ni bilo nič človeškega. V žepih so imeli le kak svinčnik ali dva, par šotorov in sekir ter nekaj knjig. Hodili so in hodili, ustavili so se le, da so zaspali v zavetjih, ki jih je nevede ustvarila narava. Hodili so skozi globoke gozdove in nedotaknjeno divjino, prek deročih rek in neizprosni jezer. Z nejasnim zemljevidom v roki so se v srcu odločili, da poiščejo nenehno izmuzljiv cilj. Negotovi glede tega, kar jih čaka, a neomajni glede tega, kar so pustili za seboj. Hodili so in hodili, dokler ...

Eksperimentalni projekt **Drugi sočasno** je nadaljevanje raziskave gibalnega sistema, ki jo je Matija Ferlin začel v projektu *Nastop*, svoji prvi koreografiji za več plesalcev, in jo nadaljeval v *Samicah*, svoji prvi režiji, temelječi na tekstualni predlogi. Z nadaljnjim razvojem plesnega sistema, osnovanega na kreaciji telesa, ki je osvobojeno predhodnega plesnega znanja, in sledeč svojemu zanimanju za odnos med gibom in jezikom želi avtor v novi koreografiji, ki nastaja na meji med dramskim in plesnim izrazom, spojiti izkustva in znanja, pridobljena skozi delo pri omenjenih projektih. *Drugi sočasno* tako v specifičen delovni proces – del katerega se je odvijal v naravi, na kampiranju na jugu Istre – poveže tri domače plesalce in dve kanadski plesalki s široko skupino ustaljenih, stalnih sodelavcev.

Odhod v to netipično delovno okolje je bil motiviran z željo ustvariti majhno delovno skupnost, ki je usmerjena le sama nase; glede na to, da se tudi predstava ukvarja z vprašanjem skupnosti – vprašanjem pogojev in kakovosti socialnega obnašanja določenih družbenih skupin – in to ne skozi tekstualni, temveč skozi fizični aspekt predstave. Material predstave je tako delno generiran iz realnih situacij, ki so se zgodile v času skupnega kampiranja – skupnega življenja posameznikov iz skupine, ki ustvarja predstavo.

V želji raziskati narativne možnosti abstraktnega giba, osvobojenega kakršnihkoli opisnih kakovosti in gest, v trčenju z zelo konkretnim dramskim govorom kot nosilcem pomena je ideja projekta premakniti meje ustaljene kreacije in percepcije gledališkega dogodka, skozi kreacijo telesnih ekspresij, ki jih tekst ne podpre na način, kot smo ga navajeni v kontekstu klasičnega gledališkega izrekanja. In na to je Ferlin najbolj ponosen.

Riba in Amaro Montenegro

Živi v Istri, a je v resnici ves čas na poti v tujino, v Toronto, Berlin, Ljubljano in New York. "Delo ni najpomembnejša stvar v življenju," razmišlja. Pomembno pa je, da čim več časa preživi v mestu, ki ima veliko sončnih dni. In njegov Pulj jih ima. Pravi, da ga bližina prijateljev in družine pomirja. Med pogovorom daje občutek, da je v njegovem življenju samo ples in spet ples. Pa ni. Ko je doma, v Istri, in ima prosti dan, se zjutraj odpravi k Milanu na macchiato ter zmaže sendvič z ročno narezano mortadelo. Potem prebere časopis, gre na tržnico po svežo ribo, blitvo, skuto in pomaranče. Potem doma pripravi kosilo, zase in za brata, ter kaj postori po hiši. Nato ga čaka tek po sprehajališču Lungomare ... Ob večerih s prijatelji sede pred TV-ekran. Odprejo steklenico amara Montenegro in v sproščenem klepetu končajo dan. "O plesu pa niti besedice."

P. M.

Foto: Danko Stjepanović